

Arrest

nr. 86 971 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 13 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 april 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. *Feitenrelaas*

U, A.(...) Z.(...), verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op (...) 1987 te Grozny. U bent sinds 2010 officieel gehuwd met M.(...) A.(...) (o.v. 6.958.146) die samen met u asiel heeft aangevraagd. U hebt één dochter, A.(...), geboren op (...) 2011. U hebt sinds uw geboorte in Grozny gewoond en had daar ook uw propiska. Van 2004 tot 2010 verbleef u wegens uw rechtenstudies in de regio Rostov.

U verklaart sinds de zomer van 2010 uw eigen metaalverwerkingsbedrijf te hebben. Eind mei, begin juni 2011 kreeg u voor het eerst bezoek van drie mannen in burger die geld vroegen. U betaalde hen. In de maanden daarop bleven ze langskomen en betaalde u steeds. Vanaf september 2011 weigerde u echter te betalen. U bleef weigeren tot u op 5 januari 2012 door deze drie mannen van op uw bedrijf werd meegenomen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats in Grozny en bedreigden u. Ze eisten dat u hen zou betalen. Ze lieten u gaan toen u beloofde dit te doen. Uw vader en uw broer kwamen u ophalen op de plek waar uw belagers u die middag hadden vastgehouden en brachten u naar u thuis. Deze gebeurtenis was voor uw vrouw het moment dat ze over uw problemen vernam. Enkele dagen later ging u naar de politie om klacht in te dienen. Bij de politie zeiden ze u echter dat het beter was dat niet te doen. U diende zodoende geen klacht in. Nog enkele dagen later – ongeveer een tiental dagen nadat u was meegenomen – kwamen drie mannen bij u thuis langs. U was op dat moment niet thuis, maar ze bedreigden uw vrouw en duwden haar. Ze namen het geld mee dat u opzij had gelegd voor de behandeling van de medische problemen van uw dochtertje. Ook namen ze uw wagen mee. In de periode daarop bleef u tot aan uw vertrek gewoon doorwerken en kreeg nog drie à vier maal bezoek van uw afpersers. U en uw vrouw bleven gedurende deze periode gewoon thuis, in uw eigen appartement, wonen.

U vertrok op 9 februari 2012 samen met uw vrouw en kind met de trein naar Rostov. Van daar uit reisde u de volgende dag, 10 februari 2012, met een minibus verder tot Polen. In Polen stapte u over in een andere minibus die u tot in België bracht. Jullie kwamen hier op 13 februari 2012 aan en vroegen nog diezelfde dag asiel. U hebt onderweg niets gemerkt van grenscontrole, uw identiteitspapieren en die van uw vrouw werden bijgehouden door de chauffeur.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land opnieuw te worden lastiggevallen door uw afpersers. U vreest voor uw leven. Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw rijbewijs, (2) de geboorteakte van uw dochter, (3) uw huwelijksakte, (4) de geboorteakte van uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart te vrezen voor uw leven omdat u bedreigd wordt en niet met rust wordt gelaten door bepaalde mensen (CGVS, p.11).

U bent er echter niet in geslaagd met betrekking tot uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen.

Er moet worden vastgesteld dat de door u neergelegde documenten, (1) uw rijbewijs, (2) de geboorteakte van uw dochter, (3) uw huwelijksakte en (4) de geboorteakte van uw vrouw uitsluitend informatie bevatten met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, doch in geen enkel opzicht de door u aangehaalde problemen kunnen staven. Met betrekking tot uw asielrelaas als dusdanig ontbreekt elk tastbaar begin van bewijs. De geloofwaardigheid van uw relaas berust dan ook enkel en alleen op uw verklaringen. Deze dienen zodoende aannemelijk en geloofwaardig te zijn. We stellen vast dat dit niet het geval is.

Eerst en vooral slaagt u er niet in te overtuigen voor wat betreft een essentieel punt van uw relaas, met name dat u een eigen metaalverwerkingsbedrijf zou hebben gehad. Niet enkel kunt u hiervoor – zoals in voorgaande paragraaf aangestipt – geen enkel bewijs voorleggen, ook uw verklaringen hierover

zijn niet van die aard dat ze dit aannemelijk maken. Doorheen uw gehoor is u meermaals de mogelijkheid geboden om details te geven over uw bedrijf. U lijkt echter niet te weten hoeveel werknemers u precies had – ongeveer 10 personen (CGVS, p.13), bent eerder vaag over uw maandomzet en winst (CGVS, p.13), bent vaag over waar u uw grondstoffen aankocht (CGVS, p.14) of antwoordt ontwijkend wanneer gepeild naar de aankoop prijs voor uw grondstoffen – bijvoorbeeld de prijs van een kilo metaal in de groothandel (CGVS, p.17). In het algemeen lijkt u, doorheen het gehoor weinig happig om veel over uw bedrijf te vertellen.

Met betrekking tot het ontbreken van bewijzen betreffende uw bedrijf moet bovendien worden opgemerkt dat u van ons vijf dagen, tot 31 maart 2012, de tijd hebt gekregen om alsnog stukken voor te leggen (CGVS, p. 17). Niet enkel hebt u nagelaten dit te doen, ook hebt u op geen enkele wijze de moeite genomen om ons over het blijvend ontbreken van dergelijke stukken in te lichten, te laten weten waarom u ze niet kan bezorgen of binnen welke termijn het alsnog mogelijk zou zijn aan onze vraag te voldoen. Dat u de geboden mogelijkheid om dit centrale element van uw asielrelaas bijkomend te staven blijkbaar niet met beide handen grijpt, doet bijkomend twijfel rijzen over het bestaan van een dergelijk bedrijf waarvan u eigenaar zou zijn geweest. Bovendien kunnen wij dit enkel beschouwen als een teken van desinteresse met betrekking tot uw eigen asielaanvraag en de procedure via welke u deze bij de Belgische staat hebt ingediend.

Deze grote onduidelijkheid over het bestaan van uw bedrijf – het was immers in uw hoedanigheid van eigenaar van dit bedrijf dat u werd afgeperst – ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet zodoende afbreuk aan uw daaruit volgende vrees voor vervolging.

Verder wordt vastgesteld dat uw asielrelaas meerdere vaagheden en incoherenties bevat welke samen eveneens op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo weet u niet waar u begin januari 2012 door die drie mannen bent vastgehouden nadat zij u van op uw bedrijf hadden meegenomen (CGVS, p.13 en 14). Hoewel uw vader en uw broer u op die plek zijn komen ophalen en dus perfect wisten waar u was vastgehouden, hebt u dit nooit gevraagd (CGVS, p.14). Het feit dat u andere zorgen had (CGVS, p.14) is hiervoor allesbehalve een afdoende reden. Zeker gezien u volgend op deze feiten naar de politie bent gegaan (CGVS, p.12, p.19) om klacht in te dienen over afpersingen en bedreigingen (CGVS, p.14) is het bepaald onbegrijpelijk dat u er niet aan gedacht hebt dat het misschien wel interessant kon zijn om zelf te weten waar u vastgezeten hebt (CGVS, p.14). Zeker gezien u hierover perfect op de hoogte had kunnen zijn indien u had gewild, ondergraaft deze onwetendheid met betrekking tot dit toch wel belangrijke element uit uw asielrelaas de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft dit bezoek aan de politie moet bovendien worden vastgesteld dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen. U verklaart dat u naar de politie bent geweest voordat uw afpersers bij u thuis zijn langsgeweest (CGVS, p.16), volgens uw vrouw bent u daarna geweest (CGVS vrouw, p.7). Julie bleven na confrontatie elk bij uw verklaring (CGVS, p.19; CGVS vrouw, p.8). Genomen bovendien dat u eigenlijk ook niet goed lijkt te weten wanneer u juist naar de politie bent geweest – eerst kaatst u de vraag nog even terug, vervolgens laat u een opmerkelijk lange stilte vallen (CGVS, p.12) om tenslotte dan toch maar 11 of 12 januari op te geven (CGVS, p.12) – komt ook hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ter discussie te staan.

Ook moet worden aangestipt dat u, noch uw vrouw weet te zeggen wanneer de drie afpersers juist bij u thuis zijn langsgeweken. U kunt geen van beiden een datum geven, noch een dag van de week waarop het bezoek heeft plaatsgevonden (CGVS, p.15; CGVS vrouw, p.7). Genomen dat deze feiten zich amper twee maanden voor uw gehoor op het CGVS hebben afgespeeld en dat kan worden verondersteld dat deze feiten op jullie allebei een diepe indruk hebben gemaakt is het op zijn minst vreemd dat geen van jullie dit zich nog herinnert, zeker daar u allebei wel nog weet dat het ongeveer 10 dagen nadat u bent meegenomen was (CGVS, p.15; CGVS vrouw, p.7). Bovendien bent u vaag waar het gaat over de bezoeken welke u op uw bedrijf nog van die drie mannen hebt gehad nadat ze bij u thuis waren langsgeweest. Het zou over zeker drie à vier keer gaan (CGVS, p.16), maar u kan niet meer zeggen wanneer, enkel dat de eerste keer misschien twee dagen na het bezoek bij u thuis was (CGVS, p.16). Het samengaan van al deze vaagheden doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte is het bepaald vreemd dat u vreesde voor uw leven en voor uw gezin maar wel tot het einde gewoon naar uw werk bent blijven gaan (CGVS, p.15, p.16) en u met uw gezin tot het einde in uw eigen appartement bent blijven wonen (CGVS, p.17). Dat u gegeven een situatie waarbij u sinds maanden wordt afgeperst en bedreigd, u door uw belagers reeds gedwongen bent meegenomen en uw vrouw in afwezigheid bij u thuis bezoek heeft gehad van uw afpersers, ogenschijnlijk tot het laatste moment uw normale leven bleef verderzetten is moeilijk te begrijpen en wijst in niets op het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Ook deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor de volledigheid dient bovendien te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg hebt afgelegd. U verklaart dat u niet weet waar jullie de grens met Polen zijn overgestoken (CGVS, p.10), u hebt nergens iets gezien wat op een grenspost leek, u hebt persoonlijk niets gemerkt (CGVS, p.10). De chauffeur had de documenten bij zich, maar u weet niet of hij deze ooit heeft voorgelegd (CGVS, p.10). Dergelijke zeer summiere controle, waarbij u zelf niets zou hebben gezien van grenscontrole, is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Daarbij komt dat het niet aannemelijk is dat u niet in het minst afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur over wat te doen in geval van grenscontrole (CGVS, p.10). Vermits het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, kunnen ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Dit alles doet vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...), verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) 1994 te Atchoi Martan geboren. U bent sinds 2010 officieel gehuwd met Z.(...) A.(...) (o.v. 6.958.146) met wie samen u asiel hebt aangevraagd. U hebt één dochter, A.(...) geboren op (...) 2011. U hebt sinds uw geboorte in Tsjetsjenië gewoond. In 2009 hebt u voor uw studies een half jaar Stzinsk, in de buurt van Moskou verbleven.

U verklaart geen andere problemen te hebben dan deze met betrekking tot uw man die u noodzaakten te vluchten. Uw problemen zijn volledig aan de zijne gelinkt. U weet niet juist wanneer zijn problemen begonnen, zelf bent u hierover op de hoogte sinds 5 januari 2012. Uw man kwam toen niet thuis na zijn werk, waarna u naar uw schoonfamilie belde. Uw schoonvader en schoonbroer zetten uw man diezelfde dag 's avonds, bij u thuis af, hij had kneuzingen en blauwe plekken. Zelf bent u bij zijn problemen betrokken geweest toen, ongeveer tien dagen nadat uw man was meegenomen, drie mannen bij jullie thuis langskwamen. Uw man was toen niet thuis. De drie mannen bedreigden u en vroegen waar het geld lag. Uiteindelijk zijn ze vertrokken met het geld dat jullie opzij hadden gelegd voor de behandeling van de medische problemen van jullie dochtertje en met de wagen van uw man.

U vertrok op 9 februari 2012 samen met uw man en kind met de trein naar Rostov. Van daar uit reisde u de volgende dag, 10 februari 2012, met een minibus verder tot Polen. In Polen stapte u over in een andere minibus die u tot in België bracht. Jullie kwamen hier op 13 februari 2012 aan en vroegen nog diezelfde dag asiel. U hebt onderweg niets gemerkt van grenscontrole.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land voor het leven van uw man.

Ter staving van jullie identiteit en/ of asielrelaas legde uw man volgende documenten voor: (1) zijn rijbewijs, (2) de geboorteakte van uw dochter, (3) uw huwelijksakte, (4) uw geboorteakte.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man Z.(...) A.(...) (o.v. 6.958.146) en verklaart geen andere problemen te hebben los van deze van uw man die u tot vluchten hebben genoodzaakt (CGVS, p.7). In het kader van de door uw man ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Op grond van het asielrelaas van uw man is geoordeeld dat met betrekking tot zijn persoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De beslissing van uw man wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Naar aanleiding van de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de vaagheid van zijn verklaringen over het metaalverwerkend bedrijf van eerste verzoeker, bevestigen verzoekers dat zij niet over documenten beschikken omdat ze dachten deze niet nodig te hebben. Verzoekers merken wel op dat eerste verzoeker wel foto's van zijn bedrijf op zijn gsm heeft staan en dat hij deze wilde laten zien tijdens het interview, wat hem werd geweigerd. Tevens stellen zij dat verzoeker via e-mail of fax wenste te proberen om documenten te verkrijgen, maar dat de verwerende partij aandrang op originelen waarbij eerste verzoeker het niet mogelijk achtte deze documenten binnen vijf werkdagen te verkrijgen en dat het te gevaarlijk zou zijn deze te laten opsturen via post. Over de onwetendheid van eerste verzoeker over de plaats waar hij werd vastgehouden, stellen verzoekers dat hij werd vastgehouden in een industriële wijk waar zijn vader en zijn broer hem zijn komen ophalen. Verzoekers beweren verbaasd te zijn over deze overweging uit de bestreden beslissingen aangezien ze uitdrukkelijk tijdens het interview hebben gesteld dat dit in een industriële wijk gebeurd was. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over het bezoek aan de politie stellen verzoekers dat eerste verzoeker volhardt in zijn stelling dat hij op 11 of 12 januari, dus voor het bezoek van de drie mannen aan hun huis naar de politie is gestapt om klacht neer te leggen. Met betrekking tot de onwetendheid van verzoekers over de datum of dag van de week dat de drie afpersers bij verzoekers thuis zijn langs geweest, en de vaagheid van de verklaringen van verzoekers over de bezoeken aan het bedrijf van eerste verzoeker, stellen ze dat hij tijdens het interview expliciet heeft gezegd dat hij op 5 januari 2012 vastgehouden is geweest en dat die mannen ongeveer 10 dagen daarna bij hen thuis zijn langsgeweest. Eerste verzoeker volhardt dus in zijn verklaringen. Ter rechtvaardiging van de vaststelling dat eerste verzoeker ondanks de vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin is blijven werken tot het einde en het gezin is blijven wonen op het appartement, geven verzoekers aan dat eerste verzoeker naar zijn werk is blijven gaan met de bedoeling alles te verkopen alvorens het land te verlaten en hij gedurende deze periode geen opdrachten meer heeft aanvaard. Verzoekers stellen dat zij op het appartement zijn blijven wonen omdat zij niemand anders wilden lastig vallen met hun problemen en zij onderhand beslist hadden het land te verlaten. Wat de verklaringen met betrekking tot hun reisweg betreft, stellen verzoekers dat zij hun paspoorten hebben afgegeven aan de smokkelaar die zei dat ze zich niet moesten bezighouden met de controles en dat hij alles zou regelen. Verzoekers wijzen erop dat zij tijdens hun reis geen hoofdwegen, maar secundaire wegen hebben genomen en aan de grens van Wit-Rusland en Polen een taxi genomen hebben. Verzoekers brengen in herinnering dat zij zich tijdens hun reis naar België volledig hebben geconcentreerd op hun dochttertje dat zwaar ziek is waardoor de reis een zeer riskante en stresserende aangelegenheid was voor het jonge gezin. Verzoekers besluiten dat de beslissing om voormelde redenen niet stoelt op daadkrachtige motieven en de beslissing derhalve gebrekkig is.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt integraal verwezen naar de motieven van de beslissing inzake eerste verzoeker, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. In deze beslissing wordt vooreerst gewezen op de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming van asielzoekers uit Tsjetsjenië. Er werd echter vastgesteld dat eerste verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij door bepaalde mensen wordt afgeperst. Zo merkt de commissaris-generaal op dat de documenten die eerste verzoeker heeft neergelegd enkel zijn identiteit en zijn gezin betreffen, maar in geen enkel opzicht de aangehaalde problemen kunnen staven, waardoor de geloofwaardigheid van het relaas enkel berust op zijn verklaringen. Nochtans, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat hij een eigen metaalverwerkingsbedrijf zou hebben gehad omdat hij weinig details kan geven over dit bedrijf en op geen bijkomende documenten heeft bijgebracht in verband met dit bedrijf, ondanks het feit dat hij hiervoor de tijd kreeg wat als een teken van desinteresse in zijn asielaanvraag kan worden beschouwd. Verder werden door de commissaris-generaal vaagheden en incoherenties vastgesteld met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten zelf. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker niet weet waar hij werd vastgehouden, dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de chronologische volgorde van het bezoek aan de politie en het bezoek van de afpersers bij hem thuis en over het tijdstip ervan. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat eerste verzoeker vaag blijft over de verdere bezoeken op zijn bedrijf die hij nog van de drie mannen zou hebben gehad. Daarnaast wijst de commissaris-generaal er ook op dat het vreemd is dat verzoeker, ondanks de vrees voor zijn leven, toch gewoon is blijven werken en met zijn gezin in zijn eigen appartement is blijven wonen, wat moeilijk te rijmen is met zijn vrees. Bijkomend wordt opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot het oversteken van de grens in Polen omdat deze niet overeenstemmen met de informatie die door het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit leidt de commissaris-generaal af dat verzoeker de gebruikte reis- en identiteitsdocumenten bewust wenst verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat burgers een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. In het kader van een asielaanvraag moeten in de mate van het mogelijke stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een eigen zaak had (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26 maart 2012, p. 5). Eerste verzoeker heeft echter geen enkel begin van bewijs van zijn beroepsactiviteit aangebracht. Bovendien zijn de verklaringen van eerste verzoeker op dit punt volstrekt ongeloofwaardig. Blijkens het administratief dossier kan hij niet exact weergeven hoeveel werknemers er werkten, niet exact beschrijven welke producten werden gemaakt (*Ibid.*, p. 13), geen contact te hebben met andere bedrijfsleiders uit de sector (*Ibid.*, p. 20), niet te weten via welke documenten hij het bestaan van zijn bedrijf kon bewijzen (*Ibid.*, p. 16) en beweerde hij dat metaal bij de groothandel "per meter" werd aangekocht (*Ibid.*, p. 17). De Raad stelt trouwens vast dat eerste verzoeker tot op heden geen enkele van de door de dossierbehandelaar gesuggereerde documenten (werkboekje, inschrijving, verzekering, boekhouding, rekeninguitreksels,...) heeft voorgelegd. Zoals de dossierbehandelaar ter gelegenheid van het gehoor terecht opmerkte, kunnen de foto's van producten op de GSM van eerste verzoeker niet als bewijs worden aanzien omdat deze op geen enkele manier toelaten hem aan deze producten te verbinden. Uit niets kan worden opgemaakt dat er bij verzoeker op zou zijn aangedrongen om originele documenten voor te leggen. Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoeker evenmin kopieën voorlegt van documenten in verband met zijn activiteiten als bedrijfsleider, zodat zijn kritiek niet kan worden aanvaard. De moeilijkheid om documenten vanuit Tsjetsjenië te laten overmaken, kan bezwaarlijk als een onoverkomelijk obstakel worden aanzien vermits verzoeker blijkens zijn verklaringen bijna dagelijks contact heeft met zijn familie in Tsjetsjenië (*Ibid.*, p. 4). Uit de ongeloofwaardigheid van de beroepsactiviteiten van eerste verzoeker kan worden afgeleid dat de vervolgingsfeiten die nauw verbonden zijn met deze beroepsactiviteiten omdat ze zich op de werkvloer afspeelden, evenmin geloof worden gehecht.

2.5. Daarnaast is het zo dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Eerste verzoeker gaf aan dat hij begin januari 2012 door de drie afpersers werd meegenomen naar “een ruimte in Grozny” waar hij werd vastgehouden en geslagen (stuk 14, Vragenlijst DVZ 17 februari 2012, p. 3). De stelling van verzoekers dat tijdens het interview zou zijn vermeld dat hij in een industriële wijk werd vastgehouden, vindt geen steun in het gehoorverslag dat is opgenomen in het administratief dossier. Eerste verzoeker stelde immers dat hij het adres en de locatie niet kende en sprak enkel van een kelderruimte (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26 maart 2012, p. 14). Nochtans beweerde eerste verzoeker door zijn vader en zijn broer te zijn opgehaald op de plek waar hij werd vastgehouden (*Ibid.*), maar verzoekers verduidelijken niet hoe zijn familieleden plots wel de locatie van de kelderruimte hebben kunnen bepalen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat tweede verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot naar de politie ging nadat de afpersers bij hen thuis op bezoek waren geweest (stuk 6, gehoorverslag CGVS 26 maart 2012, p. 7-8). Eerste verzoeker daarentegen verklaarde dat zijn afpersers hem een bezoek hebben gebracht twee of drie dagen nadat hij bij de politie was langsgeweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26 maart 2012, p. 16). Uit deze vaststellingen blijkt duidelijk dat verzoekers er niet in slagen de gebeurtenissen nauwkeurig te beschrijven, wat hun geloofwaardigheid niet ten goede komt. Door thans in hun verzoekschrift de versie van eerste verzoeker met betrekking tot de data te bevestigen, slagen verzoekers er uiteraard niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun respectievelijke verklaringen op te heffen.

2.6. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Daarenboven wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het gedrag van verzoekers niet overeenstemt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers verklaarden dat, nadat zij slachtoffer waren geworden van de voorgehouden vervolgingsfeiten, eerste verzoeker bleef werken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26 maart 2012, p. 15) en het gezin in het appartement bleef wonen. Hun opmerkingen dat eerste verzoeker de bedoeling had alles te verkopen en geen opdrachten meer had aanvaard en dat ze in het appartement zijn blijven wonen omdat ze niemand anders lastig willen vallen met hun problemen, vormen geen aannemelijke gronden om na de beschreven feiten in het vizier van de afpersers te blijven. Uit al wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.7. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De versie van verzoekers over de wijze waarop zij de grens tussen Polen en Wit-Rusland zouden zijn overgestoken, waarbij zij hun paspoorten aan de smokkelaars gaven en zich niet met de controles moesten bezighouden, druist in tegen de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat wagens en hun inzittenden aan alle grensposten aan strenge, individuele controles worden onderworpen (stuk 21, Landeninformatie, CEDOCA Antwoorddocument pol2008-046w, Polen – border control, 7 oktober 2008), waardoor het onmogelijk is dat de minibus waarmee zij de grens overstaken, niet gecontroleerd zou zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26 maart 2012, p. 10). Het feit dat zij zich op hun dochttertje geconcentreerd hebben en dat de reis een stresserende aangelegenheid is, maakt de manier waarop zij de grens zouden zijn overgestoken niet minder ongeloofwaardig.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag en kunnen zij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN